Bir Kayıkta Üç Kaçık - 9

Yolculuk

Babamın şoförü taşıyacağımız eşyayı görünce şaşırdı. «Hayrola, yoksa taşınıyor musunuz?» demekten alamadı kendini.

Bereket babamın arabası hayli büyüktü. Hani şimdi antika olmuş eski Amerikan arabaları var ya; işte onlardan biri. "Chevrolet Impala" dersem, kimi okuyucular gayet iyi anlar ne mene bir şey olduğunu. Günümüzün bakışıyla kamyonet gibi maşallah!

Sadece bagajı değil, arta koltuğu da tıka basa doldurduk. Küfeyi yan yatırınca içindekiler dökülüverdi. Düşünememiştik ağzına bir bez falan geçirip bağlamayı. Şimdi toplasak yararı yoktu. Fakat indirirken topladıktan sonra ağzı bağlanmalıydı. Bunun için bir koşu eve gidip Hatice'den genişçe bir bez ya da ne bileyim ona benzer bir şey ile bir parça da ip rica etmek zorunda kaldım.

Yüklemede en büyük sorun çadır oldu. Bagaja sokunca bir parçası dışarıda kalıyordu. Arka koltuğa koysak bu kez aynı parça camdan dışarı çıkıyordu. Şoföre tavana bağlamayı önerdim; tehlikeli bulup kabul etmedi. Bagajdan dışarı uzanır tarzda bırakıp kapağı bağlamayı tercih etti. Eh, o da onun işi.

Üçümüz birden şoförün yanına oturduk. Sıkıştığımızı sanmayın. Eski otomobillerde ön koltuk tek parça ve yan yana dört kişiyi bile alır genişlikteydi. Öyle emniyet kemeri falan henüz yok.

İnciraltı balıkçı barınağına doğru yol alırken kara kara bir başka şey düşündüm, daha önce hiç aklıma gelmeyen...

Bu kadar eşyayı o tekneye nasıl, neresine sığdıracaktık acaba?... Elbette ona "tekne" denirse!

Vardığımızda, şoför de yardım etti bize öteberimizi indirmeye, yüklemede olduğu gibi. Küfeyi yeni baştan doldurduk ama bazı daha önce içinde olan parçalar sığmadı.

Neden öyle? Aynı küfe aynı mal. Hepsi içinden çıkmış. Boşuna bir tartışma. Sığmıyor işte. Ne yapacaksan onu yap. Bereket Cemal'in yanında boş bir torba vardı; artanı ona koyduk çaresiz.

Cemal elini gözüne siper etmiş, barınaktaki teknelere bakıyordu.

«Hangisu da, bizimki?»

Hemen önümüzde bağlı olanı gösterdim.

«Şaka etmiyorsun değil mu?»

«Vallahi şaka değil, bu işte.»

Cemal şöyle bir yüzüme baktı ciddi ciddi. Doğru söylediğime inandı. Biraz düşündü. Başını kaşıdı. Eşya yığınımızın çevresinde bir tur attı. Sonra iki elini beline yaslamış olarak karşıma dikildi.

«Yenal, ha bu iş olmaz.»

«Hangi iş olmaz?»

«İki şey birden. Fakat biri ötekinden daha önemlidur.»

«Söyleyecek misin?»

«Daha önemli olani mu, ötekini mu?»

«İkisini de.»

«Önce hangisi?»

«Fark etmez. Önemsiz olandan başla.»

«Ben hiçbiri için önemsiz demedum ki... Sadece birisi diğerinden daha önemli dedum.»

«Cemal çıldırtma adamı. Ne diyeceksen de.»

«Bu tekne falan değul da! Olsa olsa kayik bu. Kayiğa motor takinca tekne mi oleyi? Bununla Çeşme'ye falan gidilmez.»

«Çeşme'ye gitmeyebiliriz. Hem gidecek olursak zaten daha önce demiştik, tekneyle gitmeyeceğiz. İznimiz Karaburun'a kadar. Ötesine geçmek yok, unutma. Çeşme'ye gidersek tekne Urla'da kalacak, biz karadan Allah kerim…

«Ha sen şu Allah lafinu çok etmeye başladın ya son zamanlarda, bak ben derum sağa, bununla ha oraya kadar da gidilmez.»

«Ya nereye gidilir?»

«Kıyı kıyı körfez içinde biraz gezersun işte; hepsi o.»

«İyi ya!... Biz de öyle yaparız o zaman. Hem baştan demedik mi, ne kadar gidebilirsek o kadar diye?»

«Demesine deduk da …»

«Belki yol üstünde güzel bir yer buluruz, senin dediğin gibi sakin ve bakir; çok beğenir, orada konaklayıp kalırız. Çadırımızı kurup…»

«Tamam da, dedum sağa ki öteki daha önemlidur.»

«O neymiş?»

«Bunu nasil anlatacaksun bakalım bizim Arif Hikmet İyibilen beyefendiye.»

«Sen onu bana bırak... Baştan konuşmadık mı belli bir hedefimiz olmayacak diye... Yeter ki o kendine bir otel motel gibi bir şey bulsun konakladığımız yerin yakınında. Başka şeyi dert etmez.»

Cemal düşünceliydi. Bu işten hoşlanmamıştı, belli.

«Arif Hikmet İyibilen beyefendi ha bu gemiye binmez.» dedi.

Cemal şu bizim kayıktan bozma tekneye "gemi" demişti ya, işte bu çok hoşuma gitmişti. Kahkahalarla güldüm.

«Biner, biner. Göreceksin... Fakat bir şartla.»

«Neymiş?»

«Şayet şimdi biz o gelmeden her şeyi gemiye yükler, yola çıkmaya hazır hale gelirsek, belki biraz kıvranır, mırın kırın eder ama sonunda biner çünkü hazırlanmıştır bir kere ve geri dönemez.»

Soylubey de bir hav atarak onayladı bu dediğimi.

«Emin misun?»

«En azından öyle olacağını umuyorum.»

«Peki o halde. Yükleyelim bakalum. Sorumluluk senun.»

Yükledik tüm malzemeyi tekneye. İşin ilginç yanı şu ki yüklenince o kadar büyük bir yığın gibi olmadı. Hatta çadır da direği olmadan indirilip sarılmış yelken gibi duruyordu kabin bölmesinin üstünde.

Şimdi belki siz diyeceksiniz ki "Ahi binmezse kalır, siz ikiniz giderdiniz Soylubey'i de alıp."

Bakın işte her ne kadar Ahi lüks bakımından Cemal ile bana ters düşüyorsa da olmayacak bir şeydi o. İkimizin gidip birimizin kalması olamazdı. Ya hep birlikte giderdik ya hiç!

Ahi hâlâ ortalıkta yoktu. Geç kalmıştı. Aslında iyi de olmuştu gecikmesi. Bu arada yükleme bitmişti. Tekne yola çıkmaya hazırdı. Sadece binecekti, o kadar… Hele bizden önce gelmiş olsaydı, işte asıl o zaman görürdünüz siz gümbürtüyü; gönlünü razı edemezdik.

Cemal teknenin orasını burasını kontrol etti. Kimi zaman «İyi.» dedi, kimi zaman yüzünü buruşturdu; alnını kaşıdı.

Sonra motoru şöyle bir çalıştırdı. «Neyse bunun da durumu iyi. Dert çıkaracağa benzemez.» dedi.

Tam o sırada Ahi'nin geldiğini gördük.

Üçümüz birden rıhtıma fırladık.

Motoru bilerek çalışır halde bırakmıştı Cemal.

Ahi'nin gelişinde sergilediği manzara evlere şenlikti.

Üzerinde açık bej rengi bir pantolon; ütü çizgileri jilet gibi belli. Bir mavi-lacivert ceket, cebinin üzerinde işlemeli bir arma olan. Beyaz gömleğin üzerinde boynunda cart sarı bir kravat. Ayağında pırıl pırıl cilalı kahverengi mokasenler. Bir elinde yine lacivert bir valiz, rengi ceket ile uyumlu; Samsonite elbette; aşağısı kurtarmaz. Öteki elinde bir uzun şemsiye. Bir de küçük çanta atmış omzuna. Oflaya puflaya geliyor, lacivertli beyazlı sırmalı kaptan şapkasının altında ve altın rengi çerçeveli, ipince saplı güneş gözlüğünün arkasında.

Bir İngiliz asilzadesi edasıyla, kafası havada, şemsiyeyi baston gibi kullanırken salına salına yürüyor. Bize bakınıyor belli ki.

«Burayayuz!» diye seslendi Cemal.

Duyunca hızlı ve kızgın adımlarla yaklaştı.

«Ne kadar da uzak ve sapa bir yermiş burası yahu! Bana hiç böyle dememiştiniz. Anasının diniymiş meğer. Canım çıktı bulana kadar. Bir de bu kadar yük taşıyorum üstüne üstlük!»

İstediğin kadar tereyağı ol sen... Huyunu bilmesem, ağzının payını vermesini bilirim ama şimdilik alttan almak gerek.

«Fakat ne kadar zor olsa da, buldun değil mi?»

Onunla konuşurken ara sıra böyle gururunu okşayan bir söz etmek gerekirdi. İş zor da olsa o başarır; nasıl yapılacağını bilir ya!

Samsonite valizini yere bırakıp, omzundaki çantayı da indirirdi.

«Neyse, geldik işte. Haydi gidelim. Nerede teknemiz?»

Birdenbire mi göstermeliydik, alıştıra alıştıra mı?

Ne fark ederdi ki?

Cemal ile ben, sanki sözleşmiş gibi iki yana çekilip aynı anda aynı cevabı verdik bir ağızdan.

«Buyur.»

Ahi hiç bozmadı.

«Ha, anladım. Bununla gideceğiz tekneye demek. Siz her şeyi yüklediniz mi önceden.

Yine bir ağızdan yanıtladık.

«Evet!»

«İyi. Aferin! Gidelim o halde. Kim kullanıyor?»

Bir de kaptan mı var sanıyordu acaba? Gözleriyle balıkçı barınağının içinde daha büyücek bir tekne hatta kendi beklediği gibi küçük bir yat gibi bir nesne aranıyordu.

Bulamadı; çünkü tek görebildiği balıkçı motorlarıydı. Bazısı da barınağın orta yerinde demirlemişti. Sinema filmlerindeki aktörler gibi gözlüğünü çıkarıp baktı. Onlardan biri olsa razıydı belki de.

Önce Cemal indi tekneye; Ahi'nin valizini de kapmıştı bu arada. Bizimki de omuz çantasını alarak çevik bir hareketle bindi bu arada şemsiyesini bırakmadan!. Sonra Soylubey atladı. En son olarak da telaşla palamarı çözerek ben…

Cemal anında motoru ileri vitese takıp, açtı iskeleden tekneyi. Ahi, elinde şemsiyesiyle ayakta duruyordu.

«Otur bir yere canım, rahatsız olma.» diyeceğim tuttu.

«Zararı yok. Çevre böyle daha iyi görünüyor.» dedi Ahi. «Hem zaten ne kadar gideceğiz ki? Pipo yakmaya bile değmez.»

«Doğru, çok gitmeyeceğiz. Elbette istersen hep öyle ayakta dikilip durabilirsin. Topu topu bir haftacık.»

Ahi bunu önce anlamadı.

Cemal ona yüzünü göstermeden kıs kıs gülüyordu.

Birkaç dakika sonra, iki mendirek arasından barınaktan çıkarken gerçeği kavrayıverdi.

İşte o zaman yüzünü görmeliydiniz.

Hiçbir şey demedi. İtiraz etmedi. Azarlamadı. Ağzından hiçbir ters lakırdı, "Beni kandırdınız." falan gibi bir söz de çıkmadı.

Artık çok geçti. Belki onun yerinde, onun tarzına benzer davranan başka biri olaydı, o anda vazgeçtiğini söyler, onu indirmek üzere geri dönmemizi isterdi.

Hiç de öyle yapmadı. Şemsiyesini bıraktı; kendine göre temiz ve uygun olarak seçtiği bir yere oturdu. Piposunu çıkarıp yaktı. Gözlerini ufka dikti.

Soylubey, onun keyifsizlendiğini, bozulduğunu anlamış olsa ki gidip pırıl pırıl kahverengi mokasenlerin üzerine çöreklendi.

Ahi hiç ses etmedi. Ne yapacağını ne diyeceğini merak ediyordum. Cemal de benden aşağı kalmasa gerekti.

Neden sonra ağır ağır kalktı oturduğu yerden. Piposunu söndürdü. Samsonite valizini alıp teknenin o kamaramsı yerine girdi.

Epeyce bir zaman kaldı orada. Cemal ile bakıştık. Anlamsızca işaretleştik. Fakat hiç konuşmadan bekledik.

Ahi, üzerini değiştirmiş olarak çıktı. Bacağında bir bermuda şort, üzerinde çok renkli, bol desenli şık bir gömlek; ayakları çıplak.

Soylubey Ahi'nin keyfinin yerine geldiğini anlamıştı. Sevinçle bir hav daha attı.

Cemal dümenin başından bana seslendi.

«Yenal, şu bizim harita nereyedur?»

İşte bu güzel bir soruydu. Hem de çok güzel bir soru.
Soru çok güzeldi ama cevabı hiç de iç açıcı değildi.
«Evde kaldı.»